

en Tønde Hartkorn, kom til at svare store Beløb. Raabjerg Kommune i Vendsyssel har, saa vidt jeg ved, over 150 Td. Land gennemsnitlig pr. Td. Hartkorn. Dette Sogn skulde altsaa efter denne Fordelingsmaade komme til at bære et meget stort Beløb. Man foreslaar altsaa en Fordelingsmaade af Byrden, der vilde have til Følge, at den, der har ringe Skatteevne og en lille Indtægt af Jorden, skal betale meget, hvorimod den, der har en betydelig Skatteevne, frugtbar Jord, med et mindre Areal pr. Td. Hartkorn, skal betale mindre, altsaa igen den gamle Historie: Den, der har lidt, skal ud med meget, og den, der har meget, skal ud med lidt.

Det ærede kongevalgte Medlem (Estrup), som havde Ordet først i Dag, udtalte, at han for flere Aar siden under Behandlingen af et Forslag om Statsstilskud til Kommunerne havde udtalt sig stærkt for en Fiksering af Hartkornsskatterne. Dette er rigtigt, det har det ærede Medlem udtalt sig for, saa vidt jeg erindrer, flere Gange. Men maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det have vi fra vor Side fremhævet atter og atter i Løbet af en Menneskealder. Det er noget, som vi have haft fremme Gang efter Gang, saa det er ikke noget nyt eller noget særligt for det ærede Medlems Vedkommende. En Fiksering af Hartkornsskatterne har staaet paa Dagsordenen her i Landet siden Begyndelsen af Halfjerdserne. Men jeg vil gerne henholde mig til, hvad jeg har udtalt under den foregaaende Sag i forrige Uge og sige, at denne Ejendomsskyld, man her indfører ved Siden af Hartkornsskatterne, er jo ikke en Fiksering af Hartkornsskatterne eller i alt Fald en meget mangelfuld Fiksering: at man stryger en Del af Hartkornsskatten og sætter en ny Hartkornsskat op i Stedet for — og det er jo ikke andet, det har jeg tidligere gjort Rede for — og saa siger: Nu fikserer man Hartkornsskatterne, og det er en Løsning af det Spørgsmaal. Som sagt, jeg skal i Dag ikke komme ind paa at omtale denne Ejendomsskyld videre, som altsaa skal overføres ogsaa paa det kommunale Omraade. Jeg skal kun henholde mig til, hvad jeg tidligere har sagt, og blot tilføje to Ting. For det første med Hensyn til den kommunale Ejendomsskyld dette, at Sogneraadene faa deres Arbejde fordoblet. I Stedet for at skulle foretage Beregning for hver enkelt Skatteyder for hans nuværende Hartkorn, skulle de for Fremtiden foretage Beregning baade for hans nuværende Hartkorn og for denne Ejendomsskyld.

Ved Siden af Sogneraadenes Arbejde skal der særlige Taksationskommissioner til for at udregne denne Ejendomsskyld hvert tredje Aar. Det er noget, Sogneraadene have en udmærket Øvelse i. I den Kommune, jeg er kendt med, har man i over 30 Aar vurderet hver eneste Ejendom i Kommunen aarligt, saa det kommer man forholdsvis meget let over. Med Hensyn til Bestemmelserne om Taksation er der et Punkt, jeg gerne vil nævne i Sammenligning med Forslaget om Formue- og Indkomstskat. Reglerne for Taksation i denne Lov ere ikke saa lidt bedre end i den anden. Her synes jeg, Bestemmelserne ere meget klare. Her tales der gentagne Gange om, at samtlige faste Ejendomme i Kommunen af enhver Art skulle vurderes i Forhold til deres Værdi i Handel og Vandel. Det er en Bestemmelse, man kan forstaa. Men saaledes er det ikke i det andet Forslag. Jeg havde Lejlighed til at omtale §§ 2, 9 og 32 i det andet Forslag, og efter at jeg har hørt den højtærede Ministers Forklaring over disse tre Paragraffer i et tidligere Møde, er jeg endnu mere uklar. Jeg staar aldeles uforstaaende over for, hvad Meningen er med Bestemmelserne i det andet Forslag; men her forstaaer jeg det meget godt. Et Punkt er alligevel nklart med Hensyn til Vurdering ogsaa i denne Lov. Jeg forstaaer ikke, hvorledes man i § 27 kan tale om at vurdere en Ejendom efter dens Værdi i Handel og Vandel som fri Ejendom uden Hensyn til Tiende. Thi naar vi vurdere en Ejendom paa Landet, gøre vi Forskel paa, om den er tiendefri eller tiendepflichtig. Er den tiendepflichtig, er den mindre værd, og er den tiendefri, er den mere værd. Det er noget, som er saa ligefrem. Der kunde fra Regeringens Standpunkt være Mening i i den anden Lov at sige, at Ejendommen skulde takseres som fri Ejendom uden Hensyn til Tienden, da nemlig Ejeren var berettiget til Fradrag ogsaa for den Byrde, som Tienden udgjorde ifølge § 2; men her er der ikke Tale om noget Fradrag, her er der ikke andet at gøre end at vurdere Ejendommen til den Pris, den har, ganske efter de Forhold, som gælde for denne Ejendom.

Endelig er der en Bestemmelse med Hensyn til Vurderingen, som jeg endnu vil nævne. Det er det sidste Par Linier i § 27, hvor det hedder, at for Skove og Plantager ansættes Ejendomsskylden derved, at den gennemsnitlige Renindtægt i de sidste tre Aar multipliceres med 15.